

РЕШЕНИЕ

№ 1300

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 129-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГЮЛЯЙ Ш. КОКОЕВА

при участието на секретаря БИСТРА П. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ГЮЛЯЙ Ш. КОКОЕВА Административно наказателно дело № 20241110201808 по описа за 2024 година

за да се произнесе, съдът все предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от НПК.

Образувано е по жалба на А. М. С., с ЕГН ***** с адрес гр. София, ***** подадена чрез адв. Ж. Ж. против издадено срещу жалб. С. наказателно постановление №23-4332-032527/09.01.2024 г. от *****, в качеството на началник Сектор в ОПП-СДВР, с което за нарушение на чл.37, ал.1 от ЗДвП и на осн. чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 200.00 лева.

Жалбата в подадена в срок и е допустима. Този извод се налага с оглед на обстоятелството, че в съпроводителното писмо, с което жалбата, ведно с преписката е изпратена на съда се сочи, че обжалваното НП е било връчено на 12.01.2024 г. чрез „Системата за сигурно електронно връчване“, а жалбата срещу него е подадена по пощата на 17.01.2024 г. с тази дата на пощенското клеймо и постъпила в ОПП-СДВР на 18.01.2024г. Макар и да не са представени доказателства за тези факти, след като от твърденията на АНО се установява, че жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 ЗДвП и това обстоятелство не се оспорва от него, с представяне на доказателства, от които да се налагат други изводи, съдът намира, че срокът за обжалване е спазен.

В жалбата се поддържа, че обжалваното НП е незаконосъобразно, тъй като е издадено при неизяснена фактическа обстановка. Същевременно е описана фактическа обстановка, която е в пълно съответствие с описаната в обжалваното НП и е изводима от наличните доказателства по делото. В самата жалба също се твърди, че механизмът на настъпване на процесното ПТП е виден от съставените на място скици и не се оспорва нито от участвалите водачи, нито от полицейския екип, пристигнал на място. При това положение се налага извод, че жалбоподателят реално не оспорва фактическата обстановка, а изведените въз основа на нея правни изводи, че неговото поведение като водач на МПС е било в нарушение на разпоредбата на чл.37, ал.1 от ЗДвП и е в причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП, поради което подлежи на

санкциониране на осн. чл. 179, ал.2, вр. ал.1, т.5 от ЗДвП. Моли за отмяна на обжалваното НП и за присъждане на сторените разноски в хода на производството.

В съдебно заседание, жалбоподателят А. М. С. не се явява, като се представлява от адв. *****, която поддържа жалбата въз основа на изложените в нея съображения. Подчертава, че от показанията на разпитаните свидетели в хода на съдебното следствие се установява, че водач на друг автомобил е подал знак с ръка, за да пропусне жалбоподателя в кръстовището, т.е. той е взел решение да извърши маневрата при наличие на признаци, че другият автомобил ще го изчака и съответно може да се включи в кръстовището. Освен това, сочи, че към момента на настъпване на процесното ПТП жалбоподателят напълно е бил извършил маневрата ляв завой към ул. „Майор Томпсън“ и като доказателство за това сочи факта, че неговият автомобил е бил ударен именно в задната част. С оглед на това и съобразявайки обстоятелството, че е бил пропуснат от друг автомобил, според защитника се изключва субективният елемент за извършване на нарушението за отнемане на предимство. Макар и в случая предимството да е било на л.а. „М“ се счита, че неговият водач е следвало да намали за да се предотврати настъпването на ПТП.

Въззиваемата страна, началник Сектор в ОПП-СДВР, редовно призована, не изпраща представител.

В хода на съдебното следствие са разпитани в качеството на свидетели другите двама участници в ПТП – свидетелите Д. К. /водач на л.а. М/ и В. В. /водач на лекия автомобил Х./.

За да се произнесе по законосъобразността на обжалваното наказателно постановление, съдът при за установена следната **фактическа обстановка**:

Административното производство е започнало със съставянето на АУАН № 1162515 на 16.12.2023 г. от материално компетентно лице, а именно младши автоконтрольор В. Р. В. в ОПП-СДВР, който съгласно т.2.1, вр. т.1.3.1 на Заповед 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи е упълномощено лице да състави АУАН по ЗДвП.

В акта за административно нарушение е изложена следната фактическа обстановка: на 16.12.2023 г. в 16:00 часа в гр. София по бул. „Черни връх“ с посока на движение от ул. „Златен рог“ към ул. „Драгалевска“ жалб. А. М. С. управлява собствения си лек автомобил ***** и на кръстовището с ул. „Майор Томпсън“ при маневра ляв завой за навлизане в друг път (ул. „Майор Томпсън“) не пропуска и реализира ПТП с насрещно движещия се направо по бул. Черни връх лек автомобил ***** /управляван от св. Д. К. – б.а./, след което л.а. ***** /управляван от жалб. С. – б.а./ се отклонява и завърта наляво и реализира ПТП със спрелия на ул. „Майор Томпсън“ л.а. Х. ***** /управляван от св. В. В. – б.а./. Посоченото деяние в АУАН е квалифицирано като нарушение на разпоредбата на чл.37, ал.1 от ЗДвП от страна на жалб. А. С..

АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и надлежно му е връчен препис от акта. При връчването, в акта е вписано, че С. има възражения. Писмени такива не са постъпили в срока по чл.44, ал.1 ЗАНН.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното наказателно постановление №23-4332-032527/09.01.2024 г. от началник Сектор в ОПП-СДВР, при същото описание на нарушението и същата правна квалификация на деянието, за което на осн. чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5 от ЗДвП на жалб. С. е наложено административно наказание глоба в размер на 200.00 лева.

По доказателствата:

От събраните в хода на производството доказателства не се установява различна

фактическа обстановка от установената в съставения АУАН и последващото НП.

Единствено, в подкрепа на изложеното в жалбата, от показанията на разпитаните двама свидетели се установи, че преди момента на ПТП и в посоката на движение на л.а. М /управляван от св. К./, но в съседната спрямо него лява лента е имало спрял друг автомобил, който в жалбата се твърди, че е дал път на жалбоподателя. Но този факт /наличието на спрелия автомобил/ е бил установен и в хода на административно наказателното производство, въз основа на показанията на участниците в ПТП, като е отразен и на съставената скица към Протокола за ПТП, която е подписана от свидетелите Д. К. и В. В., както и от жалб. С.. Отношението на този факт към правните изводи досежно съставомерността на деянието, ще бъде обсъдено в частта на правните изводи.

Твърдението в жалбата, че лекият автомобил, който е бил спрял преди кръстовището в лявата лента по посока на движение на л.а. М /управляван от св. К./, е дал предимство на жалбоподателя, бе потвърдено от показанията на св. В.. От своя страна обаче, св. К. заяви, че този факт не е бил възприет от нея, като тя е видяла спрелия в лявата лента лек автомобил, но е останала с убеждението, че същият ще завива, а не че предоставя предимство на л.а. *****, управляван от жалбоподателя, с оглед на което е продължила движението си направо по бул. „Черни връх“, тъй като се е движела направо и очаквала водачите на превозните средства, които завиват наляво за навлизане в друг път да изпълнят задължението си да пропуснат насрещно движещите се пътни превозни средства, каквото качество е имало управляваното от нея.

Съдът кредитира с доверие показанията и на двамата разпитани свидетели, които освен обективните факти, които са възприели и същите са еднопосочни и непротиворечива, поради което се считат за достоверни, изложиха и субективните си възприятия на конкретната пътна обстановка. Доколкото субективните възприятия не могат да бъдат проверени за вярност и достоверност, а само и единствено за житейска логичност с оглед на конкретната пътна обстановка, съдът намира, че не следва да се коментират.

Обстоятелството, че л.а. *****, управляван от жалбоподателя С. е бил ударен от л.а. М, управляван от св. К. в задната дясна част – задна дясна броня, заден десен калник се установява и от съставения протокол за ПТП и се потвърждава от разпитаните свидетели.

При така установената фактическа обстановка въз основа на събраните доказателства в хода на производството, които са непротиворечиви и еднопосочни, поради което не се налага по-подробен анализ, съдът достиган до следните **правни изводи**:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена от легитимирано лице, депозирана е в предвидения от закона преклузивен срок и срещу акт, подлежащ на обжалване. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, поради следните съображения:

От описаната и приета за установена фактическа обстановка безспорно се установява, че А. М. С. е действал като водач на МПС - лек автомобил *****, на територията на гр.София, поради което се явява подконтролен субект на Отдел „ПП“ при СДВР, с оглед спазването разпоредбите на ЗДвП и подзаконовите нормативни актове по приложението му.

По надлежния ред е било установено, че на 16.12.2023 г. в 16:00 часа в гр. София по бул. „Черни връх“ с посока на движение от ул. „Златен рог“ към ул. „Драгалевска“

жалб. А. М. С. управлявал лек автомобил ***** и на кръстовището с ул. „Майор Томпсън“ при маневра ляв завой за навлизане в друг път (ул. „Майор Томпсън“) не пропуснал и реализирал ПТП с насрещно движещия се направо по бул. Черни връх лек автомобил ***** /управляван от св. Д. К./, след което л.а. ***** /управляван от жалб. С./ се отклонил и завъртял наляво и реализирал ПТП със спрелия на ул. „Майор Томпсън“ л.а. Х. ***** /управляван от св. В. В./.

От обективна страна, осъщественото деяние представлява нарушение по чл. 37, ал. 1 на ЗДвП – непропускане на насрещно движещо се МПС при реализиране на ляв завой, с оглед на което правилно е квалифицирано както от актосъставителя, така и от наказващия орган.

От субективна страна е налице непредпазливост като форма на вина, в неговата проявна форма на самонадеяност, защото деецът е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е неговите общественотоопасни последици, но е мислил да ги предотврати.

Обстоятелството, че един от насрещно движещите се автомобили е спрял, за да даде предимство на жалбоподателя, не отменя неговото задължение, предвидено в чл.37, ал.1 от ЗДвП, при завиване наляво за навлизане в друг път да пропусне останалите насрещно движещи се пътни превозни средства, в частност управляваното от св. К.. Като не е изпълнил това свое задължение, жалбоподателят обективно е нарушил посочената разпоредба. Фактът, че ударът е реализиран между предна част на л.а., управляван от св. К. в задна дясна част на л.а. *****, управляван от жалбоподателя, по никакъв начин не променя горния извод, доколкото не обосновава сам по себе си вярност на твърдението, че към момента на удара маневрата за завиване на ляво от жалбоподателя вече е била приключила. Това е така, защото към момента на пътно-транспортното произшествие л.а. *****, управляван от жалб. С. се е намирал в кръстовището, образувано между бул. „Черни връх“ и ул. „Майор Томпсън“ и извършвал маневрата за завиване на ляво, тъй като ако тя беше приключила и жалбоподателят вече се беше изтеглил от кръстовището, траекториите на движение на двата автомобила /***** и М/ не биха се пресекли и не би настъпило процесното ПТП, което обоснова пряката причинно следствена връзка между извършеното нарушение на чл.37, ал.1 ЗДвП от жалб. С. и настъпилото ПТП.

От горното се налага извода за това, че макар и да е бил пропуснат от спрелия автомобил, преди да навлезе в кръстовището жалбоподателят не се е убедил, че ще успее да премине през същото без да възпрепятства напречното движение, с което е допуснал и нарушение на разпоредбата на чл.50а от ЗДвП. Това от своя страна, обосновава извод, че той е действал самонадеяно към настъпилия резултат – просеяното ПТП, като предприел завиването наляво, без да се е убедил, че няма други насрещно движещи се автомобили, разчитайки на това, че след като е бил пропуснат от един автомобил ще успее бързо да премине през кръстовището и няма да се стигне до реализиране на ПТП. Следователно, той е съзнавал общественото опасния характер на деянието си, предвиждал е неговите общественотоопасни последици, но е мислил да ги предотврати, т.е. към настъпилия резултат – пътно-транспортното произшествие се е отнасял самонадеяно като една от формите на непредпазливост /надценявайки своите възможности или подценявайки ситуацията/.

Настоящият съдебен състав, при извършената служебна проверка по изпълнение на правомощията си по чл.314, ал.1 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН, констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, видно от представените Заповеди, издадени са в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН и съдържат всички изискуеми реквизити, съгласно чл.42 и чл.57 от ЗАНН и при спазване

на предвидения за това процесуален ред. Налице е редовна процедура по връчване на АУАН на жалбоподателя.

В обстоятелствената част на обжалваното постановление е описано извършеното административно нарушение, констатирано с АУАН, обстоятелствата при които е извършено нарушението и същото правилно е квалифицирано от административно – наказващия орган като нарушение по чл.37, ал.1 от ЗДвП.

Относно вида и размера на наложеното административно наказание:

За извършеното административно нарушение е предвидено наказанието, определено в съответствие с разпоредбата на чл.179,ал.2,вр.ал.1,т.5,пр.4 от ЗДвП, която предвижда глоба в размер от 200лв. Доколкото наложената глоба е конкретно фиксирания размер, съдът няма правомощия да ревизира същия, на осн. чл.27, ал.5 ЗАНН.

С оглед на така изложените съображения, обжалваното НП следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

При този изход на делото, искането на жалбоподателя за присъждане на направените от него разноски за адвокатско възнаграждение в хода на производството се явява неоснователно.

Така мотивиран и на основание [чл. 63, ал.1 ЗАНН](#), Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №23-4332-032527/09.01.2024 г., издадено от началник Сектор в ОПП-СДВР, с което на А. М. С., с ЕГН *****, за нарушение на чл.37, ал.1 от ЗДвП и на осн. чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200.00 лева, като законосъобразно.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя за присъждане на разноските, които е направил в хода на производството, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на [Глава XII от АПК](#) в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____